

0607 – 7. juni

Herre, jeg vet at mennesket selv ikke kan råde over sin vei. Og det står ikke i mannens makt hvordan han skal vandre og styre sin gang. Jer 10: 23.

Et slikt ord skal våkne oss opp for at Gud er mye større enn alle våre tanker. At hans makt og omsorg for oss ligger langt over det vi kan fatte. Og at vi bare er små, blinde skapninger når det gjelder å fatte Gud.

Når så slike ord møter oss, vil vi enten våkne og innse dette, –. Eller, i motsatt fall, forkaster vi alt Guds ord. Ja, ikke nok med det. Da er vi også så store i vår dårskap at vi ikke en gang ser det som hele det synlige Guds skaperverk viser; hvordan Gud har makt til å sørge for sin minste skapning. Vi må være så store dårer som David omtaler slik: «Dåren sier i sitt hjerte: Det er ingen Gud».

Her vil noen kanskje innvende: «Det er sant at alt som hender oss har vår trofaste Gud sendt oss, – men bare så lenge det ikke gjelder det som går på menneskets egen frihet. Hvis jeg selv av egen vilje og andre syndige handlinger har ført meg selv i ulykke, så får jeg selv ta ansvaret, og ikke skylde på hvordan Gud fører meg».

Dette er i seg selv riktig, men blir ofte feil oppfattet. Det er sant at Gud har overgitt oss til en viss betenkelig frihet. Med den kan vi gjøre oss ulykkelige for tid og evighet, når vi bestandig og bevisst står imot hans Ånd. Men her er dermed to forhold vi må merke oss.

For det første: Du har kanskje i synd og dårskap ført deg selv i ulykke. Men er likevel nå ført til anger over dette, og har fått en lydhør ånd, slik at du heretter vil la Herren få lede deg. Da er Guds nåde og faderlige omsorg så stor, at han lar alt det onde bli vendt til velsignelse for deg, og følgene av alt det gale du har gjort, skal få tjene deg.

For «alle ting samvirker til det gode for dem som elsker Gud». Gud er ikke vred evinnelig, og tretter ikke til evig tid. Han er en Gud og Far som er full av nåde. Så selv om jeg lenge har stått imot ham, men en gang omvender meg, da er han like trofast mot meg som om jeg aldri hadde syndet.

Det var ved å tvinge gjennom sin egen vilje at Israel fikk konger. Likevel gav Herren dem fremdeles ikke opp, men gjorde dem fortsatt like mye godt. Selv om de da også måtte møte mer lidelse.

I sin vantro hadde Paulus vært en fiende og forfølger av Kristus. Likevel gjorde Kristus ham til den største apostel, og lot også to store ting komme ut av selve hans store synd: Først ble det et stort middel til å korsfeste apostelen selv. Samtidig som det ble en sterk trøst for andre. Her ser vi det vi nettopp nevnte; at Gud kan vende vår største feil og dårskap slik at det får tjene oss, når bare vi en gang blir omvendt.

Ja, Luther sier at Herren også virker den samme omsorg for sine hellige gjennom deres feiltrinn.

Hans treffende ord er disse: «Det er Guds store verk og kunst at han kan gjøre onde saker gode, når vi har ødelagt og misbrukt det han har gitt oss. Jeg har i sannhet ganske ofte gjort mye dåraktig og uviselig som jeg i ettertid selv virkelig har blitt forskrekket over. Og jeg kunne ikke se hvordan jeg skulle kunne få ordnet opp i slike saker som jeg i min dårskap hadde stelt til. Men så har Herren åpnet en vei ut av det som jeg hadde ødelagt, så alt sammen ble godt igjen.

Og slik fører alltid Gud sine hellige. De kan nok komme til å feile, og gjøre gale ting. Men det vil likevel bli en god løsning på alt for dem. Eller det vil i alle fall bli løst uten at noen påføres større skade. Gud er en allmektig skaper som kan gjøre alt ut av intet. Derfor kan han også utrette noe godt ut av det som er ondt».

Å, ja, Gud er en trofast og omsorgsfull Far. Dette er det første vi her bør legge merke til.

Men det andre vi skal merke oss er dette: Du er kanskje redd for at du ennå på en eller annen måte står imot Guds vilje. Men du har en ånd som engstelig sukker: «Gud: Forbarm deg over meg! Knus du min egen vilje, og før meg på din viljes vei! Bruk hva du vil, også det bitre. Bare jeg virkelig får være din, og blir lydig mot deg» osv. Hver den som har det slik, har all rett til å trøste seg med at Gud i sin nåde leder ham.

For all motstand mot Guds vilje som et menneske selv kjenner på. Som han frykter for, og i sin nød sukker over. Og som han påkaller Gud for hans allmektige hjelp mot. Det er intet annet enn kjødets harde kamp mot Ånden.

Da er hans sinn på Guds side, og da er allerede saken i Guds hender. En slik kjødets motstand, som bare mer og mer driver oss til Gud, vil aldri føre åndelig ulykke over et menneske. Hvis kraften til å slite over båndene, kraften til å overvinne kjødet, lå hos oss, da var alt Guds ord falskt. For Ordet sier at dette har vi aldri makt over.

Men det kan nok skje at du må utpines og dødes så lenge gjennom mye lidelse, til din sterke egne vilje utmattes og du gir deg inn under Guds vilje. Så du for alvor begynner å sky alt som du ser Gud forbyr i sitt ord.

Går det så på ny slik at du begynner å oppsøke «de ugudeliges råd», som unnskylder og forsvarer synden for å rettferdiggjøre at du tar skrittet inn på synderes vei, – da har ditt sinn falt. Da er du enig med deg selv om å følge syndens vei. Og da er motstanden mot Ånden bevisst!

Da må du ikke trøste deg med Guds omsorg og ledelse. For da går du din egen vei – til ulykke.